

3 Anledning af dette Andragende har Udvalget fra Ministeriet modtaget følgende

Strivelsjer:

1.

Bordingborg Seminarium. 14de Februar 1892.

3 Henhold til det høje Ministeriums Skrivelse af 29de Januar d. A. angaaende et fra de private Seminarier i Gedved og Silkeborg fremkommet Andragende skal jeg herved allerærbødigst udtale følgende:

Andragendets Punkter 1 og 2 kan jeg tiltræde, og jeg tror, at deres Gennemførelse vilde i høj Grad blive en økonomisk Støtte for de private Seminarier og tillige være til stor Nytte for en god Lærerruddannelse.

Punkt 3 maa jeg tiltræde, for saa vidt der andrages om direkte Statsbidrag, da det forekommer mig naturligt og billigt, at de private Seminarier, saaledes som Forholdene have udviklet sig, støttes direkte af Staten. Derimod maatte jeg anse det for meget uheldigt, om en saadan Statshjælp blev betinget af det Beløb, der udbetales i Lønning til faste Lærere. For saa vidt det private Seminarium ligger i en By — hvilket jeg anser for det heldigste, og hvilket vistnok ogsaa er Tilfældet med samtlige private Seminarier med Undtagelse af Gedved — kan det netop ofte faa fortrinlig Hjælp af Mænd i anden Virksomhed, der kunne arbejde som Timelærere, og dette vil især være Tilfældet, hvor der findes et vel udviklet Skolevæsen. De private Seminarier ville i Reglen ikke have Raad til at knytte ud over ganske enkelte fremragende Lærere til sig som faste Medarbejdere, og det vilde derfor hemme deres Virksomhed, om de tvungne af Hensynet til Statshjælp maatte give Afkald paa at benytte dygtige Timelærere for ubelukkende at ansætte faste Lærere, der af Hensyn til Pensionsspørgsmaalet stadigt maatte opfatte Stillingen ved et privat Seminarium som ganske midlertidig. Det forekommer mig i det hele taget, at hvis Staten giver Tilskud til de private Seminarier, da kan det kun have sin Berettigelse deri, at de uddanne Lærere til Samfundets Tjeneste, og at derfor et Statstilskuds Størrelse maatte betinges af, i hvilket Omfang dette sker, altsaa af det Antal Elever, der uddannes.

3 det ovenanførte Andragendes Slutning anbefales det at gøre praktisk Færdighed og Pædagogik til en særlig Eksamen, der endog skulle kunne henlægges indtil tre Aar efter den øvrige Eksamen, hvorved der skulde blive Tid for den vordende Lærer til i mindre Skoler at vinde Lærererfaring. Dette forekommer mig aldeles forkasteligt, thi bortset fra, at en Eksamen uden praktisk Færdighed og Pædagogik dog vel næppe kan kaldes en Lærereksamen, vilde man herved autorisere til Lærere unge Mennesker, om hvilke det udtrykkelig er forudsat, at de mangle Lærerdygtighed. At give saadanne „Lærere“, der altsaa ikke have aflaat mindste Vidnesbyrd om, at de ere i Besiddelse af pædagogisk Uddannelse, midlertidig Ansættelse i mindre Skoler, for at de der i indtil tre Aar uden al Beslædning kunne gøre Forsøg paa at erhverve sig Lærerdygtighed, vilde vistnok blive til ubodelig Skade for de paagældende Børn. Hertil kommer, at for selve de unge Mennesker vilde en Henlæggelse af de pædagogiske og praktiske Prøver til et